

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem se sídlem Olšanská 2643/1a, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-683/ZA-ZA12-ZA08-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2020, č. j. 2 Az 18/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátovi Mgr. Filipu Wágnerovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 12. 2020, č. j. 2 Az 18/2019 - 31, zamítl žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra („ministerstvo“) ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-683/ZA-ZA12-ZA08-2018, jímž ministerstvo rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozsudku podal stěžovatel včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Stížní námitky jsou reprodukovány v rámci jejich vypořádání. Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. zabýval přijatelností kasační stížnosti.

[3] Pokud se jedná o námitku, že soud nesprávně posoudil stěžovatelem uváděný skutkový stav, neboť již v řízení před žalovaným správním orgánem byla porušena ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu a správní orgán se důsledně nezabýval všemi stěžovatelem uváděnými okolnostmi, lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. Pod č. 835/2006 Sb. NSS. V něm byl vysloven závěr, že „[ž]alobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 98/2008 – 75, a ze dne 29. 8. 2015, č. j. 9 As 123/2015 – 34). Napadená rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl řádně a správně právně vyhodnocen.

[4] Stěžovatel dále namítal nedostatečné posouzení možnosti udělení azylu dle § 14 a § 14a zákona o azylu. Má současně několik chronických onemocnění, zejména mozku a srdce, pročež potřebuje odbornou lékařskou péči, které se mu však v zemi jeho původu nedostává mimo jiné i z důvodu jeho angažovanosti proti vládnímu režimu v Gruzii. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 61.

[5] Pokud stěžovatel uvádí, že kvůli špatnému zdravotnímu stavu mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok (srov. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení

pokračování

mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem ke zvážení případného udělení humanitárního azylu. Ve správním řízení poukazoval především na svůj špatný zdravotní stav. Žalovaný i krajský soud k tomu správně zdůraznili, že tato skutečnost nezakládá důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona; doplnili, že stěžovatel není ve finálním stádiu nevyléčitelné nemoci, v současné době nepodstupuje žádnou náročnou (ve vlasti nedostupnou) léčbu a zdravotní péče je pro něho vzhledem k jeho zdravotním potížím dostupná i v Gruzii. Městský soud se tedy ztotožnil se žalovaným a neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení.

[6] Stěžovatel ani v kasační stížnosti nikterak svá tvrzení nekonkretizoval, relevantně netvrdil, že v zemi původu by nedostatek lékařské péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se jeho zdravotní stav vážně, rychle a nevratně zhorší (srov. rozsudek ESLP ze dne 13. 12. 2016 ve věci *Paposhvili*, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2020, č. j. 10 Azs 437/2019 - 83). Ze správního spisu navíc vyplývá, že stěžovateli byla v zemi původu poskytována lékařská péče, po prodělané operaci v České republice se zotavuje. Ani Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému neshledal překročení meze správního uvážení žalovaným.

[7] Sám stěžovatel pak v kasační stížnosti zmiňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu uvedené ve výše citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008 - 61, přičemž tyto podmínky, které musí být splněny kumulativně, nikterak nekonkretizuje. Pouze říká, že „prokázal v dosavadním průběhu řízení, že je právě on tou osobou, u níž jsou založeny důvody k poskytnutí azylu“, a dále že mu „v případě návratu do domovské vlasti hrozí nedobrovolné zapojení do zmíněného konfliktu“. Kasační stížnost nicméně neobsahuje identifikaci konfliktu, který má stěžovatel na mysli. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě nejsou dány podmínky pro přiznání doplňkové ochrany.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná, a z tohoto důvodu byla odmítnuta (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[9] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2021, čj. 2 Azs 1/2021 - 31, ustanoven zástupce pro řízení před soudem Mgr. Filip Wágner, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (tj. vyhotovení doplnění kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

senátu
JUDr. Karel Šimka
předseda